

Čís. 13950.

Ustanovení § 35 odhadního řádu ze dne 23. června 1933, čís. 100 sb. z. a n., týká se jen řízení exekučního, nikoliv i odhadního řízení za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty.

Proti usnesení, jímž byla stanovena odhadní cena nemovitosti, příslušejí v tomto případě opravné prostředky podle zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1934, R II 515/34.)

Proti usnesení prvního soudu, jímž byla stanovena k návrhu Zemského výběrčího úřadu odhadní cena nemovitostí za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty, podal navrhovatel rekurs, jež rekursní soud odmítl. Důvody: Ustanovení § 35 (2) vlád. nař. ze dne 23. června 1933 čís. 100 sb. z. a n. upravuje přezkoumání usnesení prvního soudu, stanovícího odhadní cenu v tom smyslu, že proti určení odhadní ceny mohou podati zájemníci ve lhůtě osmidenní námitky. Ku námitkám znovu rozhodne první soud. Výběrčí úřad měl tedy proti usnesení prvního soudu, jež mu bylo doručeno dne 1. června 1934, podati námitky, o kterých měl rozhodnouti první soud, proti jehož rozhodnutí zůstala výběrčímu úřadu po případě vyhrazena stížnost na sborový soud první stolice. Pak-li výběrčí úřad napadl usnesení podáním ze dne 15. června 1934 s označením »stížnost« a první soud rozhodnutím ze dne 18. června 1934 je vyřídil, a dal-li výběrčí úřad tomuto usnesení pak vejíti v moc práva, není podkladu pro to, by se rekursní soud s původní stížností, která ostatně jako námitky nebyla podána v osmidenní lhůtě a která výslovně proti novému usnesení nečelí, mohl obírat a musela býti tato prvou stolicí mu předložená stížnost odmítnuta.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by nehledě k odmítacímu důvodu o rekursu znovu rozhodl.

Důvody:

Usnesení prvního soudu z 25. května 1934, jímž byla stanovena odhadní cena nemovitostí k návrhu Zemského výběrčího úřadu v Brně za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty podle § 17 dávkových pravidel (vlád. nař. čís. 143/1922), jest usnesením v řízení nesporném a platí pro opravné prostředky proti tomuto usnesení předpisy zákona čís. 100/31 sb. z. a n. (srov. sb. n. s. čís. 11.030). Prvý soud o rekursu navrhovatele proti tomuto usnesení vydal usnesení z 18. června 1934, v němž uvádí, že spisy předkládá krajskému soudu civilnímu v Brně, a cituje tam § 39 čís. 3 zák. čís. 100/33 sb. z. a n. Jde tu o zřejmě přepsání, neboť o předložení rekursu vyššímu soudu jedná jen § 39 (3) zákona čís. 100/31 sb. z. a n., zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného, a nikoli § 39 zák. čís. 100/33 (odhadního řádu pro řízení exekuční), který ani od-

stavce (3.) nemá. Nesprávně proto o d m í t l rekursní soud rekurs proti usnesení dne 1. června 1934, podaný dne 15. června, tedy podle § 36 zák. čís. 100/31 sb. z. a n., včas. Jest zřejmé, že tu nejde o námitky ve smyslu § 35 odhadního řádu čís. 100/33 sb. z. a n., neboť toto ustanovení podle svého doslovu týká se jen řízení exekučního, jak vysvítá z výpočtu osob v odstavci prvním a druhém uvedených i z lhůty osmidenní k námitkám a z ustanovení, že o nich rozhodne e x e k u č n í soud.

Čís. 13951.

Železniční zaměstnanci.

Z toho, že cena přiděleného naturálního bytu přesahuje zaměstnancův místní přídavek, vyplývá jen, že zaměstnanci nesmí býti na naturální byt sráženo více, než činí jeho místní přídavek, nelze však z toho vyvozovati, že zaměstnanci není možné, by se do takového bytu nastěhoval, a že mu proto přísluší nárok na diety pro nemožnost ubytování.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1934, Rv II 366/33.)

Žalobce, staniční manipulant, domáhal se na československém eráru zaplacení diet, ježto se nemohl nastěhovati do přiděleného naturálního bytu v Z. Procesní soud první stolice původně uznal podle žaloby. Odvolací soud usnesením ze dne 24. listopadu 1932 zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by ve věci dále jednal a znovu rozhodl. D ů v o d y: Jde o výklad § 78 odst. (3) písm. d) služ. řádu, ježto žalobce tvrdí, že se nemohl nastěhovati do přiděleného naturálního bytu v Z., a že mu proto přísluší diety za dobu od 1. května 1931 až do 17. června 1931 ve výši, jak je přisoudil první soud. První soud měl za to, že nemohoucnost, pokud se týče nemožnost se nastěhovati jest spatřovati v tom, že na žalobci byla požadována za naturální byt v Z. větší náhrada, než měl v Z. činžovného, a že byl proto oprávněn přidělený byt odmítnouti a nemohl se proto tam nastěhovati. Než tento výklad § 78 služ. řádu nelze dávat. I když zjištění prvního soudu, že byla na žalobci požadována větší náhrada za byt, než měl činžovného, jest správné, nelze jen z toho dovozovati nemožnost nastěhovati se do bytu. Žalobce měl možnost se nastěhovati a vše ostatní nemůže padati v úvahu, ježto otázka výše nájemného, pokud se týče náhrady za naturální byt, byla by se vyřídila svou cestou, administrativní po případě soudní. Nemožnost nelze spatřovati v tom, že se na žalobci požadovalo něco, co odporovalo služebnímu řádu. Ustanovení § 79 vl. nař. nemůže zde přicházeti v úvahu. Avšak žalobce tvrdil ještě ve sporu, že se nemohl nastěhovati do přiděleného naturálního bytu v Z. i proto, že byt se nehodil k obývání, ježto je vlhký, studený a nedá se vytopit. Tímto šetřením se první soud se svého stanoviska vůbec nezabýval. Podle právního názoru soudem odvolacím však jest třeba i tuto okolnost vyšetřiti a vysvětliti. Procesní soud první stolice pak žalobu zamítl,